

פיטר שטראוס:

„אני לא פוליטיקאי, אני יהודי!“

בכל פעם שמזדמן לי לפגוש באחד משחקני-הקולנוע המצוינים פיתאום את הארץ, נדמה לי שאותו שחקן לא מבין בדיוק מה הוא עושה פה. במיוחד, אם זה שחקן שהזדמן לו לבוא לכאן בעבר, כמו למשל פיטר שטראוס.

כשהוא בא לכאן על תקן של סנאטור רודי ג'ורדאש, עמדתי כמו כל העיתונאים בתור, כדי לשמוע מפיו מילה פרטית אחת. הבן-אדם פשוט לא יכול היה לעבור את הכביש, ובפתח המלון שבו התאכסן היתה מישמרת מעריצים קבועה. אז הוא בא על תקן של כוכב לוחט, עם אשה לא זוהרת ועם שיער יותר קצר. מאז הוא ביקר בישראל עוד פעם, והנה הוא פה, בפעם השלישית. הפעם, אין אחד לא עומד בתור כדי לקבל אצלו ראיון, הפעם הוא גם יכול לעבור את הכביש בשקט. אחרי ג'ורג' סיגל, סמי דייבוייס וג'יינ פונדה, אנחנו רגילים. הפעם, אנחנו רוצים לראות פה את ג'יאורג' יואנינג.

לכן, כשנגשתי את אקס-סנאטור ג'ורדאש, הייתי חייבת לשאול אותו:

● בפעם הקודמת התקבלת פה כמו מנכ"ר. איך אתה מרגיש כעת?

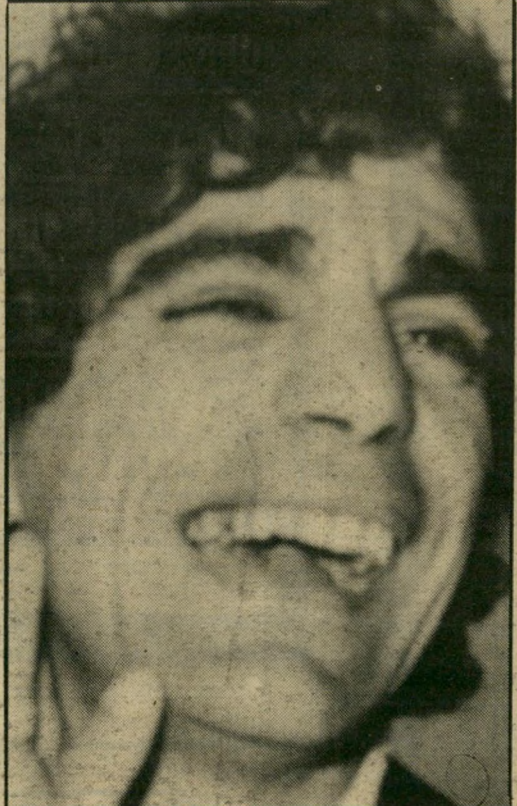
אני מרגיש מצויין. אני חושב שגם כעת אני מתקבל יפה מאוד. אבל אני מבין שכעת זו תקופה של מלחמה. לכן אנשים מתלהבים יותר מגנרלים ופחות משחקני-קולנוע.

● אתה לא מייחס את זה לעובדה, שאתה כבר לא מגלם את דמות של רודי ג'ורדאש?

כן. בוודאי. אני מניח שאם הסידרה עני ועשיר היתה מוצגת כעת על המסך בישראל, הייתי זוכה למידה גדולה יותר של פופולריות — גדולה לפחות כמו בפעם הקודמת שהייתי כאן. אך לא באתי לכאן כדי לחפש פופולריות. באתי כדי להביע את אהדתי לישראל.

● אתה מזדהה עם עמדות ישראל במלחמה הזאת?

אני לא פוליטיקאי, אני עושה מה שאני מרגיש — ואני מרגיש שאני יהודי.

גידי לוי:

„חול זה לא בשבילי, אני נשאר ביפו!“

תערוכה של גידי לוי היא תמיד חגיגה. בניגוד לציירים-פסלים אחרים, שאתה יודע מה הם עומדים להציג ומה אתה הולך לראות, גידי תמיד מפתיע. פעם הוא מציג ציורים, שכסאות ושולחנות מפוסלים בולטים מתוכם, פעם זה צילומים של אור וצל ומיבנים מודולאריים, ופעם זה ציור היפר-ריאליסטי. כעת הוא מציג עבודות בקרמיקה שלא מהעולם הזה. איני מבקרת אמנות, אך התערוכה המוצגת כעת בגלריה „שלוש עשרה וחצי“ היא מהיפות שראיתי. כל חדרי הגלריה מדהימים ביופיים, והתערוכה המת-קיימת בשני חדרים משתלבת בהם להפליא.

● גידי מדוע אינך עוסק רק בתחום מסוים שיש יצירה?

מכיוון שיש לי בעיה — אני לא מסוגל לעשות כל הזמן אותו הדבר. אני כל הזמן גדלק לעשות דברים אחרים. תחום מסוים אחד איננו מושך אותי. אני יכול לעסוק בהיפר-ריאליזם, ואז אני מגלה את עצמי עוסק בצילום. אני יכול לעסוק בקרמיקה, ואז אני עסוק, פיתאום בבניית מיבנים מודולאריים. כך גם עם הבית שלנו. יכולתי להסתפק באולם-המבוא ובחדרים. אבל לא. בכל פעם אני מגלה משהו חדש. כך אני בנוי.

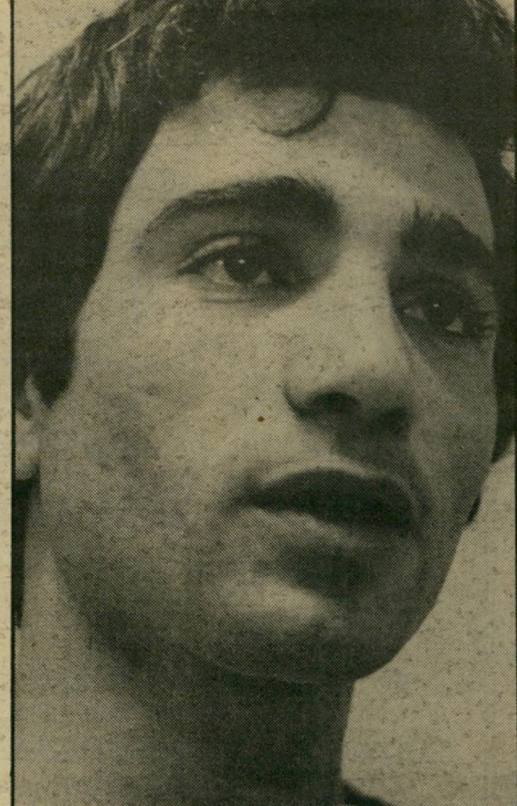
● צייר ממוצע עורך תערוכה אחת לשנה. אתה עורך בין ארבע וחמש.

אני מציג בארץ ומציג בחו"ל. כי כשאני מסיים עבודה אני אוהב להציג אותה. חשוב לי להציג אותה. לא רק כדי שהיצירות יימכרו — גם זה חשוב — אלא בעיקר מכיוון שאני רואה בזה המשך טיבעי ליצירה.

● אם היית מציג את העבודות האלה בניו יורק, היית הופך למיליונר.

הוצעו לי הצעות רבות לעבוד בניו יורק, אבל אני לא מוכן לקבל אף אחת מהן. אני לא מוכן להיות בניו יורק, למרות שאני מטורף על העיר הזאת. הבית שלי זה כאן, ואני לא רואה את עצמי חי בשום מקום אחר. כדי להצליח בניו יורק צריך לחיות שם לפחות שנה, ואני לא מסוגל.

● יש לי הצעה מהגלריה החשובה ביותר בניו יורק, ארקי הארס. להציג שם בשנה הבאה. הדברים עדיין לא התואמים, אך הם כמעט ודאיים. התערוכה הבאה שלי, שתתקיים בגלריה הוראס ריכטר, תעסוק בנושא המיזבלה — כל מה שאדם מוצא במיזבלה, נעליים ישנות, רהיטים שבורים, ירקות רקובים וחלולי אשפתות. יתכן שהתערוכה הזו תעבור לארקי הארס, יתכן שהיא תפרוץ את דרכי לתחום הבינלאומי. יתכן גם, שאם יוצע לי חוזה, שבו אתבקש לשבת בניו יורק פרק זמן של כמה חודשים כדי להכין תערוכה, אסכים. אך לחיות בניו יורק, או בכל מקום אחר, למען הצלחה בינלאומית — זה לא בשבילי. אני נשאר ביפו.

משה איבגי:

„לא פוחד להיות טייפ קאסטינג!“

מי שראה בשבוע שעבר את סרטו של הבימאי אורי ברבש „גבי בריקר“, ראה כוכב נולד. משה איבגי, שגילם את דמותו של גבי, הוא כוכב מבטן ומלידה.

בעוד כמה ימים עומד לצאת לאקרנים סרטו של הבימאי ינקול גולדוואסר „מתחת לאף“. גם שם מגלם איבגי את התפקיד הראשי. אחרי הסרט הזה, כך אומרים לי מבני דבר וקולנוע, לא יהיה משה איבגי אנונימי יותר.

אחרי שראיתי את הסרט, אני לוקחת על עצמי את האחריות לומר, שאיבגי הוא אחד משחקני-הקולנוע הטובים ביותר בתעשיית הקולנוע הישראלית. שאלתי את איבגי:

● אתה מכיר את גבי בריקר מהבית, או שכנית את הדמות?

אני בכלל לא מכיר אנשים כמו גבי בריקר. במקום שגדלתי עד גיל 9, במיגדל-העמק, לא ראיתי אנשים כאלה. בגיל 9 הלכתי לשיבה. והייתי בכלל מנותק מהחברה החילונית. עד הצבא הייתי איש דתי. מסורתית בחיל-התותחנים, ואולי קצת קודם, איבדתי את הדתיות שלי.

את גבי בניתי לפי התסריט, עם הרבה עבודה עם הבימאי והתסריטאי ועם הרבה אימפרוביזציות עם השחקנים. ואם לא איכפת לך — גם עם הרבה כישרון. **● פגשתי חיילים מסוגו של גבי בריקר?**

כן, נפגשנו עם חיילים כאלה במחנה דותן. אבל גבי לא דומה לאף אחד. הוא מאוד ספציפי. הבעיות שלו הן ספציפיות.

● איזה מן טיפוס הוא הרצל, שאותו אתה מגלם במתחת לאף?

טיפוס נהדר. הוא פושע מהסוג האחר. כמו שבסרטים זרים את רואה פושע שהוא חלק מכנופיה, כך גם בסרט. אנחנו לא מציגים את הכנופיה כבעיה חברתית, אלא כחברה. שאלה החיים שלהם. הם אוהבים את החיים האלה, בלי צער, בלי חרטה.

כשאת רואה סרט עם אלן דילון, לינו וגטורה וז'אן גאבן על כנופיות פושעים, את לא חושבת על הבעיה המצוקתית שלהם. כך גם אנשי הכנופיה של הרצל. הם פושעים, נקודה. בלי פסיכולוגיה.

● איך חושש מטייפ-קאסטינג? אתה מוג' דם דמויות דומות, ג'ג'י בריקר, גם במתחת לאף? וגם במחזה „כוכב“.

לא פוחד. כי יש לי אפשרות לבחור. יש לי תיאטרון שלי ואני בוחר תפקיד לפי מה שמדליק אותי. התפקיד דים האלה — אני חייב להגיד — הכי מעניינים. מה לעשות? יש בהם בשר ויש בהם אופי.

חוץ מזה, גבי בריקר והרצל, וגם הדמות בבובה, הם אנשים שונים לחלוטין. ואם מישהו חושב שזה טייפ-קאסטינג, זה לא מטריד אותי. בלאוהכי אני עושה מה שאני רוצה.